

Viața ca o livadă cu vișini

CRISTINA MOGÂLDEA

Motto: A vedea un spectacol splendid este sinonim cu a vedea livada de vișini în floare. Preț de o suflare. Dar amintirea poate marca o viață.

George Banu

evadare din real, o întoarcere spre sine, mersul tăcut al copilăriei... Și toate acestea diluându-se în cuvinte, în scena metaforică, parcă învățându-te că uneori copilăria nu este doar trecut, ci o realitate continuă a conștiinței tale.

Anume aceste senzații mi-au intersectat gândurile, vizionând spectacolul *Livada cu vișini* de A.P. Cehov, la Teatrul *Luceafărul*, care îmi părea mai mult o livadă de gânduri decât de pomi, un loc spiritualizat, încât, atingându-l cu privirea, riști tentația de a te vrea parte și refugiu din realitatea acestui spectacol.

Debutând cu imaginea răvășită a unui om ascultând acordurile unei vechi cutii muzicale ca pe melodia propriei vieți, spectacolul este impregnat cu o stare continuă de visare, de suprapunere a celor două realități: cea a personajului și cea colectivă. Ranevskaia și Lopahin sunt pilonii a două lumi, ea păcătuiind prin inconștiență, el prin exces de luciditate, dar asumându-și destinul ca o compensare a euforiei pe care le-a oferit-o livada în copilărie. Reîntoarce acasă, personajele vor (re)descoperi același univers, dar cu farmecul amputat, căci îi va tulbura enorm vestea că livada nu le va mai aparține, că viața îi va priva și de acest ultim refugiu. Astfel, între zornăitul cheilor Variei și fidelitatea naivei Charlotta, între plutirea în amintiri și rațional, protagoniștii își vor retrăi viața, vor readuce în scenă moralitatea și alunecoasa cădere a omenirii. Prin prisma propriilor trăiri, aceștia dau glas singurătății și căderii, inocenței și verticalității, fericirii și tragicului, rămânând însă, în final, într-o stare de incertitudine. Or, poate noi înșine suntem certitudinea a ceea ce vedem? Anume aceasta este dilema spectacolului *Livada cu vișini*, care, cu luciditatea unei experiențe, ne oferă un univers alternativ, dar propriu fiecărei persoane.

Împletind în pârgăria sa vizionară chipul fragil al copilăriei, lacrima amară a renunțării, tragicul și naivitatea ființei, acest spectacol ne înfățișează viața ca o imensă livadă cu vișini.

Doi frați

NICOLAE MINCIUNĂ

anul III, Universitatea Tehnică din Moldova

estivalul Filmului Francofon din Republica Moldova, care are loc anual în cadrul Zilelor Francofoniei, reunește, de fiecare dată, un număr impresionant de iubitori ai celei de-a șaptea arte a omenirii, transpuse în fapt de remarcabili regizori ai industriei de film franceze.

Drama *Doi frați*, regizată de către Jean-Jacques Annaud, prezentată în cadrul festivalului, a cucerit spectatorii prin originalitatea sa. M-a impresionat chiar dintru început sala arhiplină, cu un număr mare de reprezentanți ai tuturor vârstelor, o anumită pondere având tineretul.

Acțiunea filmului are loc în prima jumătate a secolului XX-lea în India. În adâncul junglei, printre ruinele templelor, se nasc doi pui de tigru. Unul este timid și blând, celălalt – curajos și îndrăzneț. Aceștia duc o viață lipsită de griji, până într-o zi când sunt capturați și despărțiți de părinții lor.

Soarta acestor doi pui, separați când sunt mici și crescuți în medii diferite: unul la menajeria regală, pentru delectarea regelui și a oaspeților săi, devenind un tigru feroce la maturitate, iar celălalt la circ, fiind dresat spre a distra publicul, îi regăsește pe aceștia la maturitate pe o arenă de luptă, unul în fața celui alt, întru același scop. Această scenă mi-a amintit de una similară dintr-un film vizionat în copilărie, când doi frați, războinici de frunte a două mari armate, sunt puși să se confrunte pentru a demonstra fiecare gloria țării sale, dar, din fericire, ei se recunosc și, în loc să lupte, se îmbrățișează. Scena se repetă și aici, cei doi tigri se recunosc și încep să se joace, demonstrându-ne că sângele apă nu se face. Totuși, sunt forțați să lupte între ei, însă până la urmă reușesc să evadeze și, în loc să fugă în junglă, fiind obișnuiți cu un alt mod de viață, își duc în continuare traiul alături de locuitorii oamenilor, „terorizându-i”. În urma unei vânători ce are ca scop nimicirea celor doi frați, aceștia scapă, fiind ajutați de un copil, care îl avusese pe unul dintre tigri acasă înainte ca acesta să fie dus la menajeria regală și de un vânător care, în loc să tragă, dă pușca la o parte, zicând *iertă-mă*. Astfel, ei permit tigrilor să se ducă în adâncul junglei, acolo unde au fost capturați de mici și unde își regăsesc mama.

Filmul se încheie cu o scenă de *happy end*: cei doi tigri, alături de mama lor, în mijlocul junglei, pe malul unui pârau cu apă cristalină... Cineva zicea că *într-o zi... pământul ne va arunca*, și va fi în drept s-o facă, or, omul *ia de la natură totul și nu-i dă nimic înapoi*, nici barem nu o lasă să trăiască/să se dezvolte firesc, după legile proprii.